

Ο άγιος Κωνσταντίνος ο Αλαμάνος (1 Ιουλίου)

«Ουκ έστι πόλις ή τόπος, όπου των ορθοδόξων ημών ου προχέονται υπέρ ευσέβειας τα αίματα», λέει κάπου με βαθιά συγκίνηση και χριστιανική καύχηση ευλαβής της Ορθοδοξίας ιεράρχης. **Νεκτάριος Πατριάρχης Ιεροσολύμων 1661-1669..**

Δεν υπάρχει δηλαδή πόλη ή τόπος στον χώρο της Ορθοδοξίας, που να μην έχει βαφεί με μαρτυρικό αίμα.

Τα λόγια αυτά, λόγια μεγάλα κι αληθινά που ισχύουν για όλη την Ορθοδοξία, ισχύουν πολύ και για της Κύπρου το νησί.

Δεν υπερβάλλουμε από προγονοπληξία τα πράγματα. Από καθήκον απλώς διακηρύττουμε μια πραγματικότητα.

Από τότε που, με τη χάρη του Θεού, στόματα Αποστολικά έσπειραν στις καρδιές των κατοίκων του νησιού μας τον σπόρο τον ευαγγελικό, χιλιάδες μορφές μέχρι σήμερα πρόβαλαν παντού με παρρησία τον χριστιανικό τούτο θησαυρό και πότισαν με το αίμα τους την πίστη τους στον Εσταυρωμένο Ιησού.

Μια από τις μορφές αυτές τις ξεχωριστές, τις υπέροχες κι ηρωικές είναι κι ο άγιος Κων/τίνος ο Αλαμάνος.

Δεν γεννήθηκε στο νησί μας. Ούτε και γνωρίζουμε τον ιδιαίτερο τόπο της καταγωγής του ή τους γονείς του.

Γνωρίζουμε μόνο, πως είναι κι αυτός ένας από εκείνους τους Έλληνες που εργαζόντουσαν στη Γερμανία (Αλαμανία-Allemagne, γι' αυτό και Αλαμάνος) κι οι οποίοι ήρθαν στο νησί μας κι ασκήτεψαν σε διάφορα μέρη. Για τους αγίους αυτούς, τους γνωστούς σαν Αλαμάνους μπορεί να δει ο αναγνώστης περισσότερα στον βίο του αγίου Αναστασίου..

Ο Κων/τίνος, μαζί με τρεις άλλους συντρόφους του είχε εγκατασταθεί σε μια σπηλιά σε κάποιο μέρος που λεγόταν της Τραχιιάδος ή Τραχιιάς. Τραχιιά είναι μια τοποθεσία μεταξύ των χωριών Άχνας και Ορμήδης. Παναγιά της Τραχιιάς, ένα εξωκλήσι που είναι κοντά στο κατεχόμενο χωριό Άχνα, αλλά βρίσκεται στην ελεύθερη περιοχή., κι έζησαν, σύμφωνα με τον Συναξαριστή τους, μια ζωή άγια, πνευματική, αποστολική.

Ζωή αποστολική! Πόσα δεν λέει η φράση αυτή!

Ζωή αποστολική, δηλαδή ζωή πνευματική, ανώτερη.

Ζωή ενωμένη ολότελα με τον Θεό. Ενωμένη με την προσευχή. Προπαντός ενωμένη με τα Ιερά Μυστήρια. Ας ήταν κι αυτοί άνθρωποι σαν κι εμάς. Άνθρωποι φτιαγμένοι από μια φύση φθαρτή. Ας ήταν κι αυτοί, όπως λέει ο μεγάλος Πατριάρχης του Εβραϊκού λαού, ο πιστός Αβραάμ «γη και σποδός». Με το να βάλουν όμως στην καρδιά τους αρχηγό και βασιλέα κι οδηγό τους τον Χριστό. Με το να κάμουν κέντρο της ζωής τους τον Χριστό. Με το να θελήσουν να γίνει η ψυχή τους «ψυχή εν Χριστώ και δια του Χριστού». Με το να αγωνίζονται και να πετύχουν να ζουν εσωτερικά όχι οι ίδιοι, αλλά «ο Χριστός να ζεί εν αυτοίς», μπόρεσαν να εξελιχθούν και να γίνουν θεανθρώπινοι και χριστοφόροι ασκητές.

Η πίστη τους, πίστη ζωντανή και φλογερή, πίστη ακλόνητη και καυτή πέτυχε να νεκρώσει κυριολεκτικά μέσα τους κάθε ταπεινό πόθο για ό,τι λένε οι άνθρωποι αγαθά του κόσμου τούτου.

Η κατανυκτική προσευχή και νηστεία πάλι τους απάλλαξε την ψυχή από κάθε μολυσμό σαρκός και πνεύματος και τους έκαμε να την στρέφουν ολοένα προς τα άνω, προς τα πνευματικά κι αιώνια αγαθά.

Κι η αγάπη, η χωρίς όρια αγάπη, η αγάπη που δεν κοιτάζει φίλους κι εχθρούς, ούτε πια τα αγαπημένα

πρόσωπα, αλλά προσφέρεται με μακροθυμία κι ανοχή στον καθένα, τους ανέβαζε καθημερινά. Τους έκαμε να φαίνονται επίγειοι άγγελοι κι ουράνιοι άνθρωποι. Ένα φως ξέχυνε γύρω τους η όλη προσωπικότητα τους. Φως ήμερο και γλυκύ, μα και μια δύναμη ελκυστική, που βοηθούσε τους άλλους να πηγαίνουν κοντά τους, για να τους ιδούν. Να τους ακούσουν, να τους μιμηθούν.

Μ' αυτόν τον τρόπο οι πνευματοφόροι ασκητές γίνανε για τους κατοίκους των γύρω τόπων οι δυνατοί μαγνήτες, που τους είλκυσαν κοντά τους για να τους γνωρίσουν τον Χριστό και την Ορθοδοξία. Τους είλκυσαν κοντά τους για να τους μάθουν να σκέπτονται και να ποθούν τα υψηλά, τα ουράνια, τα θεία και όχι τα ευτελή και ταπεινά.

Τα λόγια τους, λόγια απλά μα ευαγγελικά, σκορπούσαν παντού την αισιοδοξία και την ελπίδα. Κοντά τους μάθαιναν οι επισκέπτες πως να αξιολογούν τα πράγματα, πως να χαίρονται τον κόσμο και να χρησιμοποιούν τα διάφορα υλικά αγαθά χωρίς να παρασύρονται από τον «άρχοντα του κόσμου».

- Αδελφοί μας, έλεγαν οι άγιοι. Έχουμε μεγάλη αποστολή σε τούτο τον κόσμο. Ήρθαμε εδώ για να ετοιμασθούμε. Να ετοιμασθούμε για τον ουρανό. Κι η ετοιμασία μας θα είναι καλή, αν προσπαθήσουμε

κι αγωνιστούμε τούτο τον καιρό που ζούμε εδώ στη γη, να γίνουμε άνθρωποι του Θεού. Άνθρωποι αρετής. Γι' αυτό τον λόγο έγινε άνθρωπος ο Χριστός μας κι ήρθε στον κόσμο. Ήρθε να μας δείξει τον δρόμο που πρέπει να πάρουμε, για ν' ανάβουμε και να ζήσουμε μαζί του στον ουρανό. Ήρθε και με τον σταυρικό του θάνατο πλήρωσε το δικό μας χρέος. Το χρέος που δημιουργούμε με τις αμαρτίες μας. Το εξόφλησε με το τίμιο αίμα Του, που χύθηκε πάνω στον σταυρό. Έτσι μας εξαγόρασε, όπως λέμε, ο Χριστός. Και με την Ανάσταση κι Ανάληψη Του φάνηκε πως ο Πατέρας Του, ο Πανάγαθος Θεός δέχτηκε τη θυσία Του. Την δέχτηκε και μας έστειλε το Πανάγιο Πνεύμα του, που μας φωτίζει και μας αγιάζει αλλά και μας ενισχύει στο να ζούμε σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος την παίρνουμε όλοι οι χριστιανοί με τα ιερά μυστήρια της Εκκλησίας μας. Ιδιαίτερα με το άγιο Βάπτισμα, τη Μετάνοια και Εξομολόγηση, τη Θεία Ευχαριστία. Η χάρη του Αγίου Πνεύματος μένει πάντα μαζί μας. Μας εγκαταλείπει μόνο, όταν εμείς ξαναγυρνάμε στην αμαρτία κι επιμένουμε να μένουμε κολλημένοι σ' αυτή. Φεύγει από κοντά μας, όταν η ψυχή μας απομακρύνεται από τις εντολές του Θεού και γίνεται σκλάβος των διαφόρων παθών, που με γοητεία μας προβάλλει ο Σατανάς.

Προσοχή λοιπόν από όλα αυτά. Μακριά από την αμαρτία που μας χωρίζει από τον Θεό. Κι αν συμβεί να παρασυρθούμε και να πέσουμε, ας μη ξεχνούμε ποτέ τη Μετάνοια κι Εξομολόγηση. Αυτή μας καθαρίζει από την αμαρτία. Και μας αναγεννά. Και μας συμφιλιώνει με τον Θεό.

Με τέτοια λόγια, απλά και παραστατικά διδάσκουν κάθε φορά οι Άγιοι τα πρόσωπα που τους επισκέπτονται. Κι είναι τα πρόσωπα αυτά πολλά. Είναι ένας κόσμος. Ο κόσμος!

Κάθε έργο όμως ιερό, έργο που αποβλέπει στη σωτηρία ψυχών, γίνεται πάντοτε κι επίφθονο. Δεν ανέχεται ο «άρχων» του κόσμου τούτου να του χαλούν τα σχέδια. Από τότε που εξ αίτιας του εγωισμού του έπεσε από τον ουρανό κι από Αρχάγγελος έγινε πονηρό πνεύμα, διάβολος, ένα είναι το έργο του κι ένας ο σκοπός του: Να σκανδαλίζει τον άνθρωπο και να τον απομακρύνει από τη σωτηρία. Κι ακόμη να συκοφαντεί και να καταδιώκει τους εργάτες του Χριστού και να προσπαθεί να εξουδετερώσει το σωστικό έργο τους. Αυτό κάμνει πάντα. Αυτό έκανε και τώρα.

Κυβερνήτης στην Κύπρο την εποχή αυτή ήταν κάποιος Σαβίνος εξωμότης, ίσως γι' αυτό «κι

αμείλικτος διώκτης των πρώην ομοθρήσκων του χριστιανών». Την πληροφορία αυτή μας τη δίδει ο Κων/τίνος Σάθας. Όμως υπάρχει κι η άποψη, πως ταύτη την εποχή δεν υπήρξε τέτοιος διοικητής στό νησί. Μάλλον φαίνεται πως πρόκειται για δύο Κων/τίνους αγίους. Απ' αυτούς ο ένας πρέπει να έζησε την εποχή του Σαβίνου (3ος και 4ος αιώνας μ.Χ.) κι είναι ο μεγαλομάρτυρας κι ο άλλος όσιος από τους 300, που έζησε τον 12 αιώνα. Έμαθε ο Σαβίνος το έργο και τη δράση του Κων/τίνου και των συνασκητών του κι εξεμάνη κυριολεκτικά. Χωρίς να χάσει καιρό διατάζει να συλλάβουν τους ασκητές και να τους παρουσιάσουν μπροστά του.

Εκείνη την ημέρα το διοικητήριο του άρχοντα είχε μεγάλη κίνηση. Στρατιώτες μπαινόβγαιναν και πρόσεχαν τα πάντα. Σε μια μεγάλη αίθουσα καθόταν ο Σαβίνος και περίμενε. Οι φύλακές του στεκόντουσαν δίπλα του άγρυπνοι και προσεκτικοί. Επιτέλους κάποια στιγμή μια ομάδα στρατιωτών φάνηκε στο βάθος. Προχωρούσε αργά. Στη μέση είχαν δεμένους απ' τα χέρια τους ασκητές. Ανάμεσα τους ξεχώριζε ο Κων/τίνος. Ήταν ο αρχηγός της ομάδας. Ψηλός ευρύτερνος, σαν παλιός στρατιωτικός που ήταν, προχωρούσε σταθερά προς την αίθουσα με το κεφάλι ψηλά. Οι άλλοι ερχόντουσαν ζωπίσω. Περπατούσαν κι αυτοί σταθερά. Μπήκαν μέσα, χαιρέτησαν με αξιοπρέπεια

και στάθηκαν. Πέρασαν λίγα λεπτά σιγής. Κάποια στιγμή ο διοικητής με φωνή αδύνατη και βραχνή διακόπτει τη σιωπή και λέει:

- Έμαθα ότι από καιρό σκανδαλίζετε τον κόσμο. Τον διδάσκετε να πιστεύει για Θεό Του κάποιο Ιησού Χριστό. Αληθεύει το πράγμα;

— Τον κόσμο δεν τον σκανδαλίζουμε, είπε με σταθερή φωνή ο Κων/τίνος. Δεν τον σκανδαλίζουμε, γιατί αυτό που διδάσκουμε είναι η αλήθεια. Ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού και Θεός.

Είναι ο Σωτήρας και Λυτρωτής όλων των ανθρώπων.

- Πάψε, διέκοψε με άγρια φωνή ο Σαβίνος. Πάψε να λες τέτοιες ανοησίες.

- Αν είναι ανοησία να ομολογεί ένας την αλήθεια, τότε θα ευχόμουν να ήταν όλοι οι άνθρωποι ανόητοι για να λένε την αλήθεια. Το ίδιο ευχόμαστε κι εμείς, πρόσθεσαν κι οι άλλοι.

- Πάψτε! επανέλαβε έξω φρενών ο Σαβίνος. Πάρτε τους απ' εδώ και κτυπάτε τους ώσπου να μετανιώσουν.

Οι στρατιώτες άρπαξαν τους Μάρτυρες και τους έσυραν έξω. Τους ξεγύμνωσαν και τους παρέδωκαν στους δήμιους που Περίμεναν. Κι αυτοί με ωμά βούνευρα άρχισαν να τους κτυπούν αλύπητα. Το αίμα τρέχει από το σκελετωμένα απ' τη νηστεία κορμιά και πορφυρώνει τη μαρτυρική γη. Οι όσιοι όμως μένουν άκαμποι κι αλύγιστοι. Αιμόφυρτους

τους πήραν και τους πέταξαν στη φυλακή. Όταν σε λίγο συνήλθαν απ' τους τρομερούς πόνους, άκουσαν τον Κων/τίνο να τους καλεί:

— Σηκωθείτε, αδελφοί. Μας περιμένει ο Κύριος μας. Οι μακάριοι Ομολογητές σηκώθηκαν. Σταύρωσαν τα ματωμένα χέρια και γονάτισαν, έγειραν το κεφάλι μπροστά και συγκέντρωσαν την προσοχή τους.

- Κύριε, είπε ο Κων/τίνος. Σ' ευχαριστούμε που μας έδωσες το θάρρος της ομολογίας. Σ' ευχαριστούμε ακόμη που δεν μας άφησες να λυγίσουμε. Σε αγαπούμε, Κύριε. Ποθούμε όλη μας η ζωή να 'ναι ένας ύμνος στη μεγαλοσύνη σου! Βοήθησε μας! Ενίσχυσε μας να μείνουμε πιστοί στο θέλημα σου μέχρι θανάτου. Κι αξίωσε μας στη βασιλεία σου. Αμήν.

Η νύχτα πέρασε με προσευχές και υμνωδίες... Τα ξημερώματα το κελί της φυλακής άνοιξε και πάλι. Οι δήμιοι με ύβρεις και βλαστήμιες, μπήκαν μέσα κι έσυραν τους Μάρτυρες έξω.

Στο διοικητήριο σε λίγο επαναλαμβάνεται η σκηνή. Ο διοικητής ερωτά. Κι οι Ομολογητές απαντούν χωρίς κόπο. Τα λόγια του Κυρίου «εγώ δώσω υμίν στόμα και σοφίαν, η ου δυνήσονται αντειπείν ουδέ αντιστήναι πάντες οι αντικείμενοι υμίν» (Λουκ. κα', 15), βρίσκουν και στην περίπτωση αυτή πλήρη την εφαρμογή. Ο διοικητής κι οι παριστάμενοι με

θαυμασμό ακούν τις απαντήσεις των Μαρτύρων. Το μίσος τους όμως προς την αλήθεια τους τυφλώνει και τους κάνει να μη ξέρουν πως να ξεφύγουν την ταπείνωση. Διέξοδος και πάλι γι' αυτούς μια. Αυτή που χρησιμοποιούν όλοι οι άνομοι και ψυχικά διεφθαρμένοι. Οι φωνές κι οι βρισιές, οι απειλές κι ο διωγμός των αντιφρονούντων με επιστέγασμα το μαρτύριο.

Νέα βασανιστήρια αναλαμβάνονται τούτη τη φορά. Βασανιστήρια σκληρότερα απ' τα πρώτα. Στην αρχή μαστίγωμα με βούνευρα. Ύστερα ακολουθεί κρέμασμα των Μαρτύρων με το κεφάλι προς τα κάτω. Στη θέση αυτή δήμιοι με σιδερένια νύχια ξύνουν τις σάρκες των Ομολογητών. Η γη βρέχεται από το αίμα. Μερικοί δήμιοι λυγίζουν. Αλύγιστοι μένουν οι Μάρτυρες, που και στην κατάσταση αυτή συνεχίζουν θερμή την προσευχή τους.

- Κύριε, βοήθησε μας. Ρύσαι μας εκ της παγίδας των θηρευόντων. Λύτρωσε μας από τα χέρια αυτών που μας βασανίζουν. Συ είσαι η δύναμη κι η υπομονή μας!

Η αντοχή των Μαρτύρων κι η γαλήνη που 'ναι ζωγραφισμένη στα πρόσωπα τους εκνευρίζει περισσότερο τα όργανα της κακίας και του ψεύδους, που εφαρμόζουν ολοένα και πιο οδυνηρά μέσα βασανισμού. Το ξύσιμο της σάρκας με τα σιδερένια

νύχια. Το αποτέλεσμα μηδέν. Όταν η χάρη του Θεού επισκιάσει την καρδιά, καμιά δύναμη δεν μπορεί να την λυγίσει και να τη συντρίψει.

Αποκαμωμένοι οι βασανιστές σταματούν και στη φρικτή εκείνη κατάσταση ρίχνουν τους Ομολογητές ράκη σωματικά στη φυλακή. Ράκη σωματικά. Η ψυχή τους όμως πανέμορφη κι αδούλωτη κι ηρωική τους αποδεικνύει νικητές κι ανώτερους από κάθε προσβολή και βάσανο.

Την άλλη μέρα ο διοικητής καταλυπημένος και ντροπιασμένος ζητεί να παρουσιασθούν ξανά μπροστά του οι Άγιοι. Μια εξέδρα είχε στηθεί στην Τραχιάδα λίγο έξω από την Άχνα. Εκεί ανέβασαν τους στρατιώτες του Χριστού. Μια νέα ανάκριση ακολουθεί. Και στην ανάκριση νέες κολακείες και υποσχέσεις κι απειλές. Η παρρησία των Μαρτύρων κι η ομολογία του Χριστού ως αληθινού Θεού και Σωτήρος όλων των ανθρώπων εξαντλεί την υπομονή του εξωμότου, ο οποίος και διατάζει να τους αποκεφαλίσουν. Οι Μάρτυρες με το πρόσωπο χαρούμενο βαδίζουν στον τόπο της εκτελέσεως. Η σκέψη πως σε λίγο θα βρίσκονται κοντά στον αιώνιο Βασιλιά της ψυχής τους κινεί τα χείλη τους σε μια ακόμη δοξολογία: «Ευλογητός Κύριος, ος ουκ έδωκεν ημάς εις θήραν τοις οδούσιν αυτών» (Ψαλμ. ρκγ', 6).

Σε λίγο τέσσερα κορμιά κυλιούνται άπνοα στης Τραχιιάδος τη γη. Οι ψυχές όμως ανεβαίνουν στον ουρανό. Άγιοι Άγγελοι τις παραλαμβάνουν και μ' ευφροσύνη ψάλλουν τον ύμνο τον μαρτυρικό: «Χοροί Μαρτύρων αντέστησαν τοις τυράννοις λέγοντες• ημείς στρατευόμεθα τω βασιλεί των δυνάμεων, ει και πυρί και βασάνοις αναλώσετε ημάς, ουκ αρνούμεθα της Τριάδος την δύναμιν».

Το βράδυ της ίδιας μέρας ευλαβείς χριστιανοί περισυνέλεξαν τα τίμια λείψανα και τα έθαψαν με τιμές στο γειτονικό χωριό Ορμήδια, τη θύμησή τους όμως από τις καρδιές των πιστών δεν μπόρεσε ως τα σήμερα να θάψει και να εξαλείψει η λήθη ή ο χρόνος. Τα πάμπολλα θαύματα που ο Θεός κάνει για χάρη των δούλων Του στον τόπο που εναποτέθηκαν τα άγια σκηνώματα τους, θα εξαγγέλλουν στους αιώνες τη θεϊκή υπόσχεση: «Τους δοξάζοντας με δοξάσω». (Α' Βασ. β', 30).

Από τον τάφο τους, όπως διηγούνται οι χωριανοί, άρχισε μετά από καιρό να αναβλύζει νερό.

Κάποιοι έσκαψαν λίγο την άκρη του τάφου και ο τόπος γέμισε από νερό θεραπευτικό-αγίασμα.

Η φανέρωση του πράγματος συνέβηκε ως εξής: Ένας ψωραλέος μανδρόσκυλος που περνούσε απ' εκεί, σαν είδε το νερό έτρεξε κι έπεσε μέσα. Όταν

βγήκε, ύστερα από κάμποση ώρα ο ιδιοκτήτης του πρόσεξε πως ο σκύλος του ήταν τελείως καλά.

Ανακοίνωσε το πράγμα στους χωριανούς κι αυτοί άρχισαν από τότε να το χρησιμοποιούν όχι μόνο για τη θεραπεία των ζώων τους, αλλά και τη θεραπεία των ασθενειών τους.

Ο Λεόντιος Μαχαιράς μας αναφέρει ότι κι ένας από τους ηγεμόνες της νήσου του καιρού εκείνου, που υπέφερε από δύο αρρώστιες, δυσεντερία και κουφαμάρα, πήγε και λούστηκε στο αγίασμα κι έγινε καλά. Αυτός ο ηγεμόνας έκτισε αργότερα από ευγνωμοσύνη τη μεγάλη εκκλησία στο όνομα του αγίου Κων/τίνου.

Τα θαύματα του μεγαλομάρτυρας Κων/τίνου και των συναθλητών του, συνεχίζονται και σήμερα σ' εκείνους που με πίστη κι ευλάβεια καταφεύγουν στη χάρη τους. Σ' αυτούς ας καταφύγουμε σήμερα κι εμείς.

Σήμερα που η αποστασία κι η προσωπολατρία έχει χωρίσει τους χριστιανούς σε φατρίες και παρατάξεις με απρόβλεπτες και γι' αυτή την υπόσταση του λαού μας συνέπειες.

Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά είναι ανάγκη η πίστη και το μαρτύριο και το παράδειγμα της ζωής των Αγίων μας να αναπτερώσει και το δικό

μας φρόνημα και να μας οδηγήσει να τους μιμηθούμε.

Έτσι θα μπορέσουμε να διαφυλάξουμε ανόθευτα ορθόδοξο τον θησαυρό της πίστεως μας.

Έτσι θα κρατήσουμε Ελληνικό το μαρτυρικό νησί μας.

Έτσι θα πετύχουμε να ανακτήσουμε κάποια μέρα και την πολύτιμη ελευθερία μας και την ορθή λύση των ποικίλων προβλημάτων μας. Των προβλημάτων μας των ατομικών, όσο και των οικογενειακών.

Το βεβαιώνει ο Κύριός μας: «Εάν έχετε πίστιν ως κόκκον σινάπεως, ερείτε τω όρει τούτω μετάβηθι εντεύθεν εκεί, και μεταβήσεται και ουδέν αδυνατήσει υμίν» (Ματθ. ιζ', 20).

Απολυτίκιο

Ο Μάρτυς σου, Κύριε...